

Sygn. akt II K 128/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Marta Czapska

w obecności oskarżyciela : Prokuratora Anny Krysińskiej

po rozpoznaniu dnia 14 października 2015 r. , 10 grudnia 2015 r. , 22 stycznia 2016 r. i 04 marca 2016 r. na rozprawie w Legionowie sprawy :

P. B. , syna J. i M. z d. B. , urodzonego dnia (...) w W.

oskarżonego o to, że :

1. w okresie od dnia 27 czerwca 2014 roku do dnia 25 grudnia 2014 roku w miejscowości L. woj. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoimi rodzicami M. B. i J. B. , w ten sposób że wszczywał awantury domowe zakłócał im spokój , wyzywał słowami wulgarnymi , poniżał , groził pozbawieniem zdrowia i życia a nadto popychał i szarpał w/ w pokrzywdzonych oraz wykrcęcał ojcu ręce

tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k.

2. w dniu 25 grudnia 2014 roku w L. woj. (...) groził swojej siostrze K. B. pozbawieniem życia i zdrowia , przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę że zostaną spełnione

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

3. w dniu 25 grudnia 2014 roku w miejscowości L. woj. (...) dokonał zniszczenia mienia w postaci drzwi wejściowych do mieszkania przy ul. (...) poprzez powyginanie ich w okolicy zamka oraz wepchnięcie ich w futrynę , czym spowodował straty w kwocie 459 zł na szkodę J. B.

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.

1. Oskarżonego P. B. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. 1 zarzutów i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k. skazuje , zaś na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 37 a k.k. wymierza mu karę ograniczenia wolności w wymiarze 10 (dziesięciu) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

2. Oskarżonego P. B. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. 2 zarzutów i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. skazuje go na karę ograniczenia wolności w wymiarze 5 (pięciu) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

3. Oskarżonego P. B. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. 3 zarzutów uznaje za winnego tego że w dniu 25 grudnia 2014 roku w miejscowości L. woj. (...) dokonał zniszczenia mienia w postaci drzwi wejściowych do mieszkania przy ul. (...) poprzez powyginanie ich w okolicy zamka oraz wepchnięcie ich w futrynę , czym spowodował straty w kwocie

329 zł na szkodę J. B. to jest popełnienia czynu z art. 124 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 124 § 1 k.w. wymierza mu karę grzywny w wysokości 400 (czterysta) złotych ;

4. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego P. B. karę łączną biorąc za podstawę kary ograniczenia wolności orzeczone w punkcie 1 i 2 wyroku i wymierza oskarżonemu P. B. karę łączną ograniczenia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku , polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

5. Na podstawie art. 41a § 1 k.k. wobec skazania za czyn opisany w pkt. 1 wyroku orzeka wobec oskarżonego P. B. zakaz zbliżania się do pokrzywdzonych M. B. i J. B. na odległość 50 m przez okres 4 (czterech) lat ;

6. Na podstawie art. 41 a § 1 k.k. wobec skazania za czyn opisany w pkt. 1 wyroku nakazuje oskarżonemu P. B. opuszczenie lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w L. , który oskarżony zajmuje wspólnie z pokrzywdzonymi J. B. i M. B. na okres 4 (czterech) lat;

7. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego P. B. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 128/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od dnia 27 czerwca 2014 roku do dnia 25 grudnia 2014 roku w L., woj. (...) oskarżony P. B. mieszkał w mieszkaniu przy ul. (...) wspólnie z matką M. B. i ojcem J. B. . W okresie tym pomiędzy oskarżonym P. B. a pokrzywdzonymi M. B. i J. B. dochodziło do awantur . Powodem tych awantur był fakt iż oskarżony P. B. w tym okresie nadużywał środków odurzających i tzw. „dopalaczy” i nie chciał poddać się leczeniu odwykowemu na co nalegali jego rodzice . Gdy M. B. i J. B. nalegali by oskarżony P. B. poddał się leczeniu odwykowemu dochodziło do awantur inicjowanych przez P. B. , który podczas nich znajdował się pod wpływem środków odurzających . Podczas tych awantur oskarżony P. B. wyzywał pokrzywdzonych M. B. i J. B. słowami wulgarnymi , poniżał ich oraz groził pozbawieniem zdrowia i życia . Oskarżony P. B. stosował również przemoc fizyczną wobec pokrzywdzonych J. B. i M. B. popychając ich i szarpiąc oraz wykręcał ręce pokrzywdzonemu J. B. . Podczas tych awantur oskarżony P. B. ponadto zakłócał spokój pokrzywdzonym J. B. i M. B. . Pokrzywdzeni J. B. i M. B. wobec wyzywającego i agresywnego zachowania oskarżonego P. B. podczas tych awantur również wyzywali go słowami wulgarnymi ale to oskarżony P. B. inicjował te awantury i prowokował rodziców . Ze względu na agresywne zachowanie oskarżonego P. B. będącego pod wpływem środków odurzających pokrzywdzeni M. B. i J. B. obawiając się oskarżonego wzywali na interwencji patrol policji oraz karetkę pogotowia celem zabrania P. B. do szpitala . Również załoga karetki pogotowia w dniu 06 października 2014 r. prosiła o interwencje patrol policji wobec agresywnego zachowania oskarżonego P. B. (k. 56) . Interwencji policji związanych z agresywnym zachowaniem oskarżonego P. B. i wszczynaniem przez niego awantur domowych miały miejsce w dniu 01 listopada 2014 r. , 03 listopada 2014 r. , 19 listopada 2014 r. , 04 grudnia 2014 r. , dwukrotnie w dniu 23 grudnia 2014 r. i 25 grudnia 2014 r. (k. 56-57) . Podczas drugiej interwencji policji w dniu 23 grudnia 2013 r. z powodu ujawnienia u oskarżonego P. B. środków odurzających w postaci meta-amfetaminy został on zatrzymany i przewieziony do (...) w L. .

Oskarżony P. B. w dniu 25 grudnia 2013 r. został zwolniony z (...) w L. . Gdy wrócił do mieszkania przy ul. przy ul. (...) w L. stwierdził iż drzwi do mieszkania są zamknięte a jego rodziców nie ma w domu. Wobec faktu iż oskarżony P. B. nie miał kluczy do mieszkania by wejść do mieszkania dokonał uszkodzenia mienia w postaci drzwi wejściowych poprzez kilkakrotnie uderzeni w nie kolanem w wyniku czego doszło powyginanie drzwi w okolicy zamka oraz wepchnięcie ich w futrynę. Działanie oskarżonego spowodowało straty w wysokości 329 zł na szkodę J. B. , który tydzień wcześniej kupił te drzwi w markecie budowlanym i zamontował (k. 270) . Po powrocie w dniu 25 grudnia 2014 r. około godziny

16.00. pokrzywdzeni M. B. , J. B. oraz ich córka K. B. stwierdzili iż drzwi do mieszkania są otwarte i uszkodzone a w mieszkaniu znajduje się oskarżony P. B.. Wobec powyższego pokrzywdzona M. B. wezwała na interwencje patrol policji. Przed przyjazdem patrolu oskarżony P. B. wszczął awanturę domową i wyzywał pokrzywdzonych M. B. i J. B. słowami i poniżał ich mówiąc iż „cała K. w L. się z ich śmieje że zamknęli syna w Wigilię”. Oskarżony P. B. twierdził również iż jest pod wpływem środków odurzających . Po przyjeździe patrolu policji w składzie (...) oskarżony P. B. w dalszym ciągu zachowywał się wobec rodziców w sposób wulgarny i lekceważący. Funkcjonariusze Policji poinformowali J. B. że musi zgłosić fakt zniszczenia drzwi w KPP w L. . Po opuszczeniu mieszkania przez patrol policji oskarżony P. B. w dalszym ciągu wyzywał pokrzywdzonych J. B. i M. B. słowami wulgarnymi i był wobec nich agresywny oraz groził J. B. pobiciem . Gdy zobaczył że jego siostra K. B. nagrywa telefonem komórkowym jego zachowanie wobec rodziców rzucił się na nią , wyrzucił ją na łóżko i szarpał . Następnie oskarżony P. B. zaczął wykręcać K. B. ręce by zabrać jej telefon oraz groził jej pozbawieniem życia i zdrowia mówiąc iż „ja zajebie” jeżeli nie skasuje tego filmu. K. B. wobec faktu iż obwiała się agresji ze strony swojego brata oskarżonego P. B. i wypowiedzianych przez niego gróźb uciekła z mieszkania , a następnie z J. B. którzy wyszedł za nią z mieszkania zatrzymała będący jeszcze pod ich blokiem patrol policji który przeprowadzał wcześniejszą interwencję . Oskarżony P. B. został zatrzymany i przewieziony do KPP w L. .

P. B. ma ukończone 22 lata, jest kawalerem , ma na utrzymaniu 1 dziecko , bezrobotny nie osiągający dochodów , na utrzymaniu rodziców , był karany (k. 265) , leczy się odwykowo i psychiatrycznie . Z opinii sądu-psychoatrycznej z dnia 12 stycznia 2015 r. (k. 99-102) oraz uzupełniającej opinii sądu – psychoatrycznej z dnia 07 grudnia 2015 r. (k. 275-276) wynika iż stan psychiczny oskarżonego P. B. odnośnie wszystkich zarzucanych mu czynów nie ograniczał, ani nie znosił jego zdolności rozpoznawania znaczenia czynów i zdolności pokierowania swoim postępowaniem. Oskarżony P. B. może brać udział w postępowaniu sądowym w toku którego jego poczytalność nie budzi wątpliwości i może prowadzić obrony w sposób samodzielny i rozsądny .

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów, częściowo wyjaśnień oskarżonego P. B. (k. 67 , k. 74 -75 i k. 285-288) , zeznań świadków: M. B. (k. 2-2v , k. 47v-48 i k. 268-269) , J. B. (k. 20v , k. 40v-41 i k. 269-270) , M. K. (k. 49 v i k. 316) i K. R. (k. 124v) , protokołu zatrzymania rzeczy (k. 5-7) , protokołu oględzin (k. 8) , protokołu przeszukania (k. 9-10) , notatki urzędowa (k. 26) , niebieskiej karta (k. 27-34) , protokołu zatrzymania osoby (k. 35) , protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 36) , protokołu oględzin (k. 38-39) , protokołu oględzin (k. 51-52) , protokołu zatrzymania rzeczy (k. 53-55) , wykazu interwencji policji (k. 56-57) , danych osobopoznawcze (k. 58) , protokołu oględzin (k. 63) , dokumentacji medycznej (k. 69 i k. 70-71) , opinii z zakresu badań fizyczno-chemicznych (k. 79-81) , karty karnej (k. 92-94) , opinii sądu-psychoatryczna (k. 99-102) , zaświadczenia dotyczące leczenia odwykowego (k. 120) , dokumentacji lekarska (k. 121-122) , poświadczenia tożsamości (k. 140) , pokwitowania (k. 147) , opinii sądu-psychoatryczna (k. 205-233) , opinii sądu-psychoatryczna (k. 234-256) , karty karnej (k. 265) i opinii sądu-psychoatrycznej (k. 275-276) oraz częściowo zeznań świadka K. B. (k. 23v i k. 43 i k. 299 - 303) .

P. B. stanął pod zarzutami , iż :

1. w okresie od dnia 27 czerwca 2014 roku do dnia 25 grudnia 2014 roku w miejscowości L. woj. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoimi rodzicami M. B. i J. B. , w ten sposób że wszczywał awantury domowe zakłócał im spokój , wyzywał słowami wulgarnymi , poniżał , groził pozbawieniem zdrowia i życia a nadto popychał i szarpał w/w pokrzywdzonych oraz wykręcał ojcu ręce to jest popełnienia o czynu z art. 207 § 1 k.k.
2. w dniu 25 grudnia 2014 roku w L. woj. (...) groził swojej siostrze K. B. pozbawieniem życia i zdrowia , przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę że zostaną spełnione to jest popełnienia o czynu z art. 190 § 1 k.k.
3. w dniu 25 grudnia 2014 roku w miejscowości L. woj. (...) dokonał zniszczenia mienia w postaci drzwi wejściowych do mieszkania przy ul. (...) poprzez powyginanie ich w okolicy zamka oraz wepchnięcie ich w futrynę , czym spowodował straty w kwocie 459 zł na szkodę J. B. to jest popełnienia czynu z art. 288 § 1 k.k.

Oskarżony P. B. w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił iż wszczynał awantury ze swoimi rodzicami podczas których wyzywał ich oraz groził pozbawieniem życia . Oskarżony P. B. stwierdził iż gróźb tych nie wypowiadał na serio . Z dalszych wyjaśnień oskarżonego P. B. wynika iż były szarpaniny pomiędzy nim a rodzicami . Oskarżony P. B. stwierdził ponadto iż nie pamięta by groził siostrze K. B. , pamięta tylko iż nagrywała jego zachowanie na telefon komórkowy czym go zdenerwowała. Jeżeli chodzi o zniszczenie drzwi to oskarżony P. B. stwierdził iż uderzył kilka razy kolaniem w okolicy zamka drzwi , po to żeby je odtworzyć, gdyż po opuszczeniu KPP w L. nie miał się gdzie podziać a rodzice wyjechali i zamknęli drzwi . Ponadto oskarżony P. B. stwierdził iż chodził na terapię odwykową ale ją przerwał (k. 67 i k. 74 -75). Następnie oskarżony P. B. poddał się dobrowolnie karze w trybie art. 335 § 1 k.p.k. (k. 75) .

Natomiast na rozprawie przed Sądem oskarżony P. B. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów (k. 285) i wyjaśnił iż nie uważa by znęcał się nad swoimi rodzicami . Czasami zażywał środki psychoaktywne , zazwyczaj wtedy był jednak spokojny a rodzice wywoływali awantury iż zażywa te środki . Czasami również w takich sytuacjach wzywali policję . Co do uszkodzenia drzwi to wyłamał je tylko po to by wejść do domu bo nie miał innej możliwości dostania się do mieszkania w którym był zameldowany i nie zrobił tego celowo . Oskarżony P. B. stwierdził iż to jego rodzice wywołują awantury z nim oraz pomiędzy sobą podczas których używają słów wulgarnych oraz że był atakowany fizycznie przez ojca który był pod wpływem alkoholu jednak ojciec go nie uderzył . Następnie doszło do bójki między nimi która w jego ocenie sprowokował ojciec . W jego ocenie to rodzice znęcają się nad nim . Następnie oskarżony P. B. wyjaśnił dlaczego w postępowaniu przygotowawczym poddał się dobrowolnie karze (k. 285-288) .

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego P. B. złożonym w postępowaniu przygotowawczym w których przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i opisał swoje zachowanie wobec rodziców i siostry oraz powód zniszczenia drzwi wejściowych do mieszkania . Na wiarę zasługuje również ta część wyjaśnień oskarżonego P. B. złożonych na rozprawie przed Sądem z których wynika iż w okresie objętym aktem oskarżenia dochodziło do awantur pomiędzy nim a rodzicami w sytuacjach gdy był pod wpływem substancji psychoaktywnych oraz że rodzice wzywali na interwencję policję. Na wiarę zasługuje również ta część wyjaśnień złożonych przez oskarżonego P. B. złożonych na rozprawie przed Sądem iż dochodziło do bójek pomiędzy nim a jego ojcem . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego są jasne , dokładne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadków : M. B. (k. 2-2v , k. 47v-48 i k. 268-269) , J. B. (k. 20v , k. 40v-41 i k. 269-270) , M. K. (k. 49 v i k. 316) i K. B. (k. 23v i k. 43 i k. 299 -303) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę.

Sąd nie dał wiary natomiast w pozostałym zakresie wyjaśnieniom oskarżonego P. B. złożonym na rozprawie przed Sądem z których wynika iż w jego ocenie to jego rodzice w okresie objętym aktem oskarżenia znęcali się nad nim . Wyjaśnienia oskarżonego P. B. w tym zakresie są niejasne , wewnętrznie sprzeczne i nielogiczne . Przedstawiona przez oskarżonego P. B. w jego wyjaśnieniach na rozprawie przed Sądem wersja wydarzeń stanowi przyjętą przez oskarżonego linię obrony która ma na celu uwolnienie od odpowiedzialności za popełniony czyn opisany w pkt. 1 zarzutów aktu oskarżenia która nie znalazła jednak potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Na wstępie należy podnieść iż zeznań świadków : M. B. (k. 2-2v , k. 47v-48 i k. 268-269) , J. B. (k. 20v , k. 40v-41 i k. 269-270) , M. K. (k. 49 v i k. 316) i K. B. (k. 23v i k. 43 i k. 299 -303) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę wynika iż to oskarżony P. B. był agresywny wobec swoich rodziców , wyzywał ich słowami wulgarnymi , groził im pozbawieniem życia oraz szarpał , zaś powodem awantur był fakt iż oskarżony wracał do domu pod wpływem środków odurzających i psychoaktywnych oraz nie chciał poddać się leczeniu odwykowemu . Podnieść należy iż z wyjaśnień oskarżonego P. B. złożonych na rozprawie przed Sądem wynika wprost do awantur dochodziło zawsze gdy wracał do domu pod wpływem środków psychoaktywnych i ten fakt doprowadzał do awantur pomiędzy nim a rodzicami (k. 285). Należy wskazać iż z wyjaśnień oskarżonego P. B. złożonych w postępowaniu przygotowawczym wynika iż to on wszczynał awantury ze swoimi rodzicami podczas których wyzywał ich oraz groził pozbawieniem życia oraz że dochodziło do szarpaniny pomiędzy nim a rodzicami. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego P. B. ściśle korespondują z zeznaniami świadków : M. B. (k. 2-2v , k. 47v-48 i k. 268-269) , J. B. (k. 20v , k. 40v-41 i k. 269-270) , M. K. (k. 49 v i k. 316) i K. B. (k. 23v i k. 43 i k. 299 -303) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę .

Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość wyjaśnień oskarżonego P. B. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków: M. B., J. B., M. K. i K. R. jako jasnym dokładnym , spójnym i logicznym.

Z zeznań świadków M. B. (k. 2-2v , k. 47v-48 i k. 268- 269) i J. B. (k. 20v, k. 40v-41 i k. 269-270) – rodziców oskarżonego P. B. – pokrzywdzonych w niniejszej sprawie wynika iż jaki było zachowanie oskarżonego wobec nich w okresie od dnia 27 czerwca 2014 roku do dnia 25 grudnia 2014 roku i co było tego powodem . Z zeznań tych świadków wynika iż oskarżony P. B. gdy znajduje się pod wpływem środków odurzających staje się agresywny , wszczyna awantury podczas których wyzywa ich słowami wulgarnymi , grozi pozbawieniem życia, szarpie i popycha . Z tego powodu są wyzwane interwencje policji. Ponadto świadkowie ci wskazali iż oskarżony P. B. jest osoba uzależniona od środków odurzających i nie chce podjąć leczenia . Z dalszych zeznań świadków M. B. i J. B. wynika w jakich okolicznościach doszło do zniszczenia przez oskarżonego P. B. drzwi do ich mieszkania w dniu 25 grudnia 2014 r. oraz w jakich okolicznościach tego dnia wypowiadał on groźby pozbawienia życia i zdrowia wobec swojej siostry K. B. . Ponadto z zeznań świadka J. B. złożonej na rozprawie przed Sądem wynika iż drzwi które uszkodził oskarżony świadek kupił tydzień wcześniej w markecie a do wysokości szkody wliczył koszt montażu który wyniósł 100 zł i 30 zł jaka wydał na piankę (k. 270) .

Z zeznań świadka M. K. – funkcjonariusza Policji z KPP w L. wynika jaki przebieg miała interwencja policji w mieszkaniu przy ul. (...) w L. w dniu 25 grudnia 2014 r. . Świadek M. K. wskaz iż powodem interwencji było zgłoszenie złożone przez M. B. odnośnie uszkodzenia drzwi w mieszkaniu przez oskarżonego P. B. . Podczas interwencji J. B. stwierdził iż nie dają sobie oni rady z oskarżonym i boją się go z powodu jego agresywnych zachowań i powtarzających się gróźb kierowanych pod adresem domowników . Podczas interwencji oskarżony P. B. zachowywał się arogancko i wulgarnie w stosunku do rodziców i siostry. Po zakończeni interwencji i opuszczeniu mieszkania na dole przed blokiem zostali poinformowali przez J. B. iż oskarżony zachowywać się agresywnie i szarpał swoją siostra . Z dalszych zeznań świadka M. K. wynika iż po powrocie do mieszkania oskarżony P. B. został zatrzymany i przewieziony do KPP w L. (k. 49 v i k. 316) .

Natomiast z zeznań świadka K. R. (k. 124v) – sąsiadki pokrzywdzonych mieszkającej w mieszkaniu nr (...) wynika iż nie zna swoich sąsiadów i nie utrzymuje z nimi kontaktów towarzyskich . Nie ma wiedzy na temat zachowania oskarżonego P. B. .

Fakt, że wymienieni wyżej świadkowie precyzyjnie określają zakres swojej wiedzy na temat zdarzeń, w zakresie których Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń. Zeznania świadków są jasne , dokładne i korespondują z całością materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Natomiast jeżeli chodzi o zeznania świadka K. B. - siostry oskarżonego P. B. - to zasługują na wiarę jej zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym (k. 23v i k. 43) . Na wiarę zasługuje również ta części zeznań świadka K. B. złożonych na rozprawie przed Sądem z których wynika iż pomiędzy oskarżonym P. B. a pokrzywdzonymi M. B. i J. B. dochodziło do awantur oraz że oskarżonego P. B. jest osoba uzależnioną od środków odurzających która nie chce podjąć leczenia odwykowego . Na wiarę zasługuje również ta część zeznań świadka K. B. złożonych na rozprawie przed Sądem z której wynika iż treść zeznań świadków M. B. i J. B. związana jest z aktualnym zachowaniem oskarżonego P. B. w domu i zażywaniem przez niego środków odurzających (k. 299-303) . W tym zakresie zeznania świadka K. B. są jasne , dokładne , spójne , logiczne i korespondują z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza wyjaśnieniami oskarżonego P. B. w zakresie jakim Sąd dał im wiarę oraz zeznaniami świadków : M. B. (k. 2-2v , k. 47v-48 i k. 268-269), J. B. (k. 20v, k. 40v-41 i k. 269-270) i M. K. (k. 49 v i k. 316) .

Nie zasługuje na wiarę natomiast pozostała część zeznań świadka K. B. złożonych na rozprawie przed Sądem w których świadek stara się pomniejszyć winę oskarżonego P. B. usprawiedliwiając jego zachowanie wobec niej i rodziców . W tym zakresie zeznania świadka K. B. są nie jasne , wewnętrznie sprzeczne i nakierowania pomniejszenie odpowiedzialności oskarżonego P. B. za popełnione przez niego czyny .

Na wstępie oceniając zeznania świadka K. B. należy wskazać iż świadek ten na rozprawie przed Sądem potwierdził swoje zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym . Natomiast w swoich zeznaniach złożonych na rozprawie przed Sądem świadek K. B. starała się usprawiedliwić zachowanie oskarżonego P. B. wobec niej i pokrzywdzonych M. B. i J. B. jednak nie była w stanie logicznie wyjaśnić rozbieżności w tych zeznaniach z jej zeznaniami złożonymi w postępowaniu przygotowawczym . Należy zauważyć iż zeznania świadka K. B. złożone w postępowaniu przygotowawczym ściśle korespondują z zeznaniami świadków : M. B. (k. 2-2v , k. 47v-48 i k. 268-269), J. B. (k. 20v, k. 40v-41 i k. 269-270) oraz wyjaśnieniom oskarżonego P. B. w zakresie jakim Sąd dał im wiarę .

Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość zeznań świadka K. B. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Sąd dał pełną wiarę opinii sądowo - psychiatrycznej sporządzonej przez biegłych lekarzy psychiatrów w dniu 07 maja 2015 r. po przeprowadzeniu obserwacji sądowo-psychiatrycznej oskarżonego P. B. (k. 205-233) jako jasnej , dokładnej i fachowej. Z opinii sądowo - psychiatrycznej sporządzonej przez biegłych lekarzy psychiatrów w dniu 07 maja 2015 r. wynika iż u P. B. nie stwierdzono choroby psychicznej , upośledzenia umysłowego ani zespołu psychoorganicznego . Rozpoznano u niego osobowość nieprawidłowa i uzależnienie mieszane od środków psychotropowych . Ten stan psychiczny oskarżonego P. B. odnośnie wszystkich zarzucanych mu czynów nie ograniczał, ani nie znosił jego zdolności rozpoznawania znaczenia czynów i zdolności pokierowania swoim postępowaniem. Oskarżony P. B. może brać udział w postępowaniu sądowym w toku którego jego poczytalność nie budzi wątpliwości.

Sąd dał pełną wiarę opinii sądowo psychiatrycznej sporządzonej przez biegłych lekarzy psychiatrów w dniu 12 stycznia 2015 r. (k. 99-102) oraz uzupełniającej opinii sądowo – psychiatrycznej z dnia 07 grudnia 2015 r. (k. 275-276) jako jasnym , dokładnym i fachowym . Stan psychiczny oskarżonego P. B. odnośnie wszystkich zarzucanych mu czynów nie ograniczał, ani nie znosił jego zdolności rozpoznawania znaczenia czynów i zdolności pokierowania swoim postępowaniem. Oskarżony P. B. może brać udział w postępowaniu sądowym w toku którego jego poczytalność nie budzi wątpliwości i może prowadzić obrony w sposób samodzielny i rozsądny .

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Przepis art. 207 § 1 k.k. stanowi , iż karze podlega , kto, znęca się fizycznie lub psychicznie nad osobą najbliższą lub nad inną osobą pozostającą w stałym lub przemijającym stosunku zależności od sprawcy albo nad małoletnim lub osobą nieporadną ze względu na jej stan psychiczny lub fizyczny. Przepis ten, określony w art. 207 § 1 k.k., jest przestępstwem formalnym z działania lub zaniechania. Dla jego bytu nie jest wymagane spowodowanie jakichkolwiek skutków. W przypadku znęcania się, które pociągnęłyby za sobą skutki na przykład w postaci uszkodzenia ciała lub spowodowania rozstroju zdrowia, wchodzić w grę będzie kwalifikacja kumulatywna z odpowiednim przepisem określającym przestępstwo skutkowe (np. z art. 156 k.k. i 157 k.k.). Przepis ten jest przestępstwem indywidualnym w tej części, w której ofiarą jest osoba najbliższa lub osoba pozostająca ze sprawcą w stosunku zależności. Znęcanie się może przybrać formę znęcania się fizycznego lub psychicznego. W pierwszym przypadku zachowanie sprawcy będzie polegało na zadawaniu cierpień fizycznych, jak na przykład bicie, duszenie czy inne zadawanie bólu, a także przez głodzenie czy oziębienie ciała ofiary. Znęcanie psychiczne polegać będzie na dręczeniu psychicznym poprzez na przykład lżenie, wyszydzanie, straszenie lub zadawanie cierpień osobie, o której w tym przepisie mowa.

Od strony przedmiotowej pojęcie „znęcania” oznacza zazwyczaj systematycznie powtarzające się zachowanie złożone z jedno lub wielorodzajowych pojedynczych czynności naruszających różne dobra, na przykład nietykliwość ciała, godność osobistą. O uznaniu za „znęcanie się” zachowania sprawiącego ból fizyczny lub cierpienia psychiczne ofiary powinna decydować ocena obiektywna, a nie subiektywne odczucie pokrzywdzonego. Za „znęcanie” się nie można jednak uznać zachowania się sprawcy, które nie powoduje u ofiary poważnego bólu fizycznego lub cierpienia moralnego, ani sytuacji, gdy między osobą oskarżoną a pokrzywdzoną dochodzi do wzajemnego „znęcania się”.

W powyższej sprawie oskarżony P. B. wypełnił wszystkie znamiona przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. opisanego w pkt. 1 zarzutów. Oskarżony P. B. w okresie od dnia 27 czerwca 2014 roku do dnia 25 grudnia 2014 roku w L. woj. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoimi rodzicami M. B. i J. B. . Działanie oskarżonego P. B. polegało na tym iż będąc pod wpływem tzw. „dopalaczy” i środków odurzających wszczynał awantury domowe podczas których zakłócał spokój pokrzywdzonym J. B. i M. B. . Ponadto oskarżony P. B. wyzywał pokrzywdzonych słowami wulgarnymi, poniżał ich oraz groził pozbawieniem zdrowia i życia. Oskarżony P. B. stosował przemoc fizyczną wobec pokrzywdzonych J. B. i M. B. popychając ich i szarpiąc oraz wykręcał ręce pokrzywdzonemu J. B. .

Zgodnie z definicją ustawową zawartą w art. 115 § 11 k.k. za osobą najbliższą jest małżonek, wstępny, zstępny, rodzeństwo, powinowaty w tej samej linii lub stopniu, osoba pozostająca w stosunku przysposobienia oraz jej małżonek, a także osoba pozostająca we wspólnym pożyciu. Pokrzywdzona M. B. , matka oskarżonego oraz J. B. ojciec oskarżonego są osobami najbliższymi dla oskarżonego P. B. w rozumieniu tego przepisu. Zachowanie oskarżonego P. B. miało charakter systematycznie powtarzających się zachowań trwających od dnia 27 czerwca 2014 roku do dnia 25 grudnia 2014 roku. Należy zauważyć, iż w wyniku znęcania się fizycznego i psychicznego nad pokrzywdzonymi nie odnieśli oni żadnych obrażeń. Należy jednak zauważyć iż bytu przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. nie jest wymagane spowodowanie jakichkolwiek skutków. Pojęcie „znęcanie się” na gruncie art. 207 k.k. zawiera w sobie istnienie przewagi sprawcy nad osobą pokrzywdzoną, której nie może się ona przeciwstawić lub może to uczynić w niewielkim stopniu (tak wyrok Sądu Najwyższego z 9 czerwca 1990 r., V KRN 96/90, WPP 1993, nr 1-2, s. 56). W powyższej sprawie oskarżony P. B. niewątpliwie dysponował przewagą fizyczną nad pokrzywdzonymi M. B. i J. B. , której ci tylko w niewielkim stopniu mogli się przeciwstawić. Przystępstwo znęcania się zostało w kodeksie skonstruowane jako zachowanie z reguły wielodziałaniowe. Pojęcie znęcania się w podstawowej postaci, ze swej istoty zakłada powtarzanie przez sprawcę w pewnym przedziale czasu zachowań skierowanych wobec pokrzywdzonego. Zatem, poza szczególnymi przypadkami, dopiero pewna suma tych zachowań decyduje o wyczerpaniu znamion przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2003 r., IV KK 49/03 LEX nr 108048). Niewątpliwie więc zachowanie oskarżonego P. B. spełnia opisane wyżej przesłanki. Znęcanie się jest zachowaniem intencjonalnym, co wymaga umyślności w formie zamiaru bezpośredniego (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1999 r., V KKN 580/97, Orz. Prok. i Pr. 2000, nr 2). Działanie oskarżonego P. B. było niewątpliwie działaniem umyślnym skierowanym na wywołanie pokrzywdzonym M. B. i J. B. cierpień fizycznych jak i psychicznych, a działanie oskarżonego miało charakter powtarzających się w pewnych przedziałach czasu zachowań skierowanych wobec jego rodziców M. B. i J. B. . Fakt ten wynika wprost z zeznań świadków M. B. (k. 2-2v, k. 47v-48 i k. 268-269), J. B. (k. 20v, k. 40v-41 i k. 269-270), M. K. (k. 49 v i k. 316) i K. B. (k. 23v i k. 43 i k. 299 -303) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę. Należy wskazać iż oskarżony P. B. w swoich wyjaśnieniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. 1 zarzutów i opisał swoje zachowanie wobec rodziców.

Z tych wyżej wskazanych względów zarówno okoliczności sprawy, jak i wina oskarżonego P. B. odnośnie popełnienia przez niego zarzucanego mu czynu z art. 207 § 1 k.k. opisanego w pkt. 1 zarzutów nie budzą wątpliwości.

Przepis art. 190 § 1 k.k. stanowi iż, karze podlega kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona. Przedmiotem ochrony w określeniu typu czynu zabronionego z art. 190 § 1 k.k. jest wolność człowieka przed obawą popełnienia przestępstwa na jego szkodę lub szkodę osoby mu najbliższej. W przepisie tym chronione jest więc poczucie bezpieczeństwa jednostki. Przystępstwo określone w art. 190 § 1 k.k. może być popełnione przez każdego, ma więc charakter powszechny. Zachowanie realizujące znamiona przestępstwa określonego w art. 190 § 1 k.k. polega

na groźeniu innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby jej najbliższej. Groźba jest oddziaływaniem na psychikę drugiej osoby przez przedstawienie zagrożonemu zła, które go spotka ze strony groźącego albo innej osoby, na której zachowanie groźący ma wpływ. Najczęściej zło to ma spotkać zagrożonego w wypadku niepoddania się woli groźącego. Możliwa jest jednak groźba, której celem nie jest podporządkowanie woli zagrożonego woli sprawcy, lecz jedynie wywołanie u sprawcy stanu obawy przed spełnieniem groźby. Treścią groźby musi być zapowiedź popełnienia przestępstwa, a więc czynu bezprawnego i karalnego. Nie jest więc groźbą karalną stwierdzenie, że w obronie swojego prawa użyje się wobec innej osoby wszystkich koniecznych do obrony środków. Groźba może być wyrażona za pomocą wszystkich środków, mogących przekazać do świadomości odbiorcy jej treść. Zapowiedź popełnienia przestępstwa może więc być dokonana ustnie, na piśmie, ale także za pomocą gestu czy też innego zachowania (np. wyjęcia niebezpiecznego narzędzia i pokazania, jaki zostanie zrobiony z niego użytek). Nie jest konieczne, aby groźący miał w rzeczywistości zamiar zrealizowania groźby. Wystarczy, że treść groźby zostaje przekazana zagrożonemu. Jest to bowiem przestępstwo przeciwko wolności, a nie przeciwko dobrom, które narusza przestępstwo będące treścią groźby.

Przestępstwo określone w art. 190 § 1 k.k. należy do kategorii przestępstw materialnych. Do dokonania tego przestępstwa konieczne jest wystąpienie skutku w postaci wzbudzenia w zagrożonym uzasadnionej obawy, że groźba będzie spełniona. Groźba musi więc, aby przestępstwo mogło być dokonane, dotrzeć do pokrzywdzonego i wywołać u niego określony stan psychiczny. Skutkiem, który stanowi znamię czynu zabronionego, określonego w art. 190 § 1 k.k., jest zmiana w sferze psychicznej sprawcy, wywołana groźbą. Pokrzywdzony musi więc potraktować groźbę poważnie i uważać jej spełnienie za prawdopodobne. Nie jest wymagane natomiast obiektywne niebezpieczeństwo realizacji groźby. Subiektywna obawa pokrzywdzonego i jego przekonanie o prawdopodobieństwie realizacji groźby muszą być uzasadnione, tzn. że zarówno okoliczności, w jakich groźba została wyrażona, jak i osoba groźącego robią wrażenie na obiektywnym, normalnie wrażliwym obserwatorze, iż groźba wyrażona została na serio i daje podstawy do uzasadnionej obawy.

Dla bytu przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. wystarczy wykazać, iż groźba subiektywnie (w odbiorze zagrożonego) wywołała obawę spełnienia i zweryfikować to obiektywnie (przez sąd), czy zagrożony istotnie mógł w danych okolicznościach w ten sposób groźbę odebrać (tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 4 lipca 2002 r. II AKa 163/2002, KZS 2002, z. 7-8, poz. 44). Dla bytu przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. nie ma znaczenia, czy jego sprawca chce w przyszłości zrealizować groźby, ale czy urzeczywistnia zamiar wywołania obawy (u osób pokrzywdzonych) spełnienia gróźb (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23 lutego 2006 r., III KK 262/05, LEX nr 180801). Przestępstwo określone w art. 190 § 1 k.k. może być popełnione tylko umyślnie. Sprawca musi chcieć wywołać u drugiej osoby obawę, że on albo osoba będąca pod jego wpływem popełni przestępstwo na szkodę pokrzywdzonego lub osoby mu najbliższej.

W powyższej sprawie niewątpliwym jest iż swoim zachowaniem oskarżony P. B. wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu z art. 190 § 1 k.k. opisanego w pkt. 2 zarzutów. Oskarżony P. B. w dniu 25 grudnia 2014 roku w L. woj. (...) groził swojej siostrze K. B. pozbawieniem życia i zdrowia. Wypowiedane przez oskarżonego P. B. groźby pozbawieniem życia i zdrowia wzbudziły w pokrzywdzonej K. B. uzasadnioną obawę że zostaną spełnione. Niewątpliwym jest że wyżej wskazane groźby pozbawienia życia i zdrowia wypowiedane przez oskarżonego P. B. kierowane personalnie wobec pokrzywdzonej K. B. Podczas tego zdarzenia oskarżony P. B. zachowywał się agresywnie wobec K. B. szarpał ją i wykręcał rękę w której pokrzywdzona trzymała telefon komórkowy którym nagrała agresywne zachowanie oskarżonego P. B. wobec pokrzywdzonych J. B. i M. B. Fakt ten wynika wprost z zeznań świadków: M. B. (k. 2-2v, k. 47v-48 i k. 268-269), J. B. (k. 20v, k. 40v-41 i k. 269-270), M. K. (k. 49 v i k. 316) i K. B. (k. 23v i k. 43 i k. 299 -303) oraz z wyjaśnień oskarżonego P. B. w zakresie jakim Sąd dał im wiarę. Należy wskazać iż subiektywna obawa pokrzywdzonego i jego przekonanie o prawdopodobieństwie realizacji groźby muszą być uzasadnione, tzn. że zarówno okoliczności, w jakich groźba została wyrażona, jak i osoba groźącego robią wrażenie na obiektywnym, normalnie wrażliwym obserwatorze, iż groźba wyrażona została na serio i daje podstawy do uzasadnionej obawy. W powyższej sprawie mając na względzie wyżej wskazane okoliczności ta przesłanka została niewątpliwie spełniona. K. B. wobec agresywnego zachowania oskarżonego P. B. mógł obawiać się wypowiedanych przez oskarżonego gróźb pozbawienia życia i zdrowia wobec jego osoby. Fakt ten wynika wprost z zeznań świadka K. B. złożonych w

postępowaniu przygotowawczym . Należy zauważyć iż w tym zakresie tą wersję wydarzeń potwierdzili w swoich zeznaniach świadkowie M. B. (k. 2-2v , k. 47v-48 i k. 268- 269), J. B. (k. 20v, k. 40v-41 i k. 269-270) i M. K. (k. 49 v i k. 316) .

Tak więc działanie oskarżonego P. B. wypełniło wszystkie znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 k.k.. Należy wskazać iż fakt że oskarżony P. B. groził pozbawieniem życia i zdrowia pokrzywdzonej K. B. w dniu 25 grudnia 2014 r. w mieszkaniu w L. przy ul. (...) wynika wprost z zeznań świadków : M. B. (k. 2-2v , k. 47v-48 i k. 268-269), J. B. (k. 20v, k. 40v-41 i k. 269-270) , M. K. (k. 49 v i k. 316) i K. B. (k. 23v i k. 43 i k. 299 -303) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę. Dodatkowo należy wskazać iż oskarżony P. B. w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia tego czynu .

Z tych wyżej wskazanych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina oskarżonego P. B. odnośnie popełnienia przez niego zarzucanego mu czynu z art. 190 § 1 k.k. opisanego w pkt. 2 zarzutów nie budzą wątpliwości.

Oskarżony P. B. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. 3 zarzutów został uznany za winnego tego że w dniu 25 grudnia 2014 roku w miejscowości L. woj. (...) dokonał zniszczenia mienia w postaci drzwi wejściowych do mieszkania przy ul. (...) poprzez powyginanie ich w okolicy zamka oraz wepchnięcie ich w futrynę , czym spowodował straty w kwocie 329 zł na szkodę J. B. to jest popełnienia czynu z art. 124 § 1 k.w..

Zgodnie z treścią art. 124 § 1 k.w. karze podlega , kto , cudzą rzecz umyślnie niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku, jeżeli szkoda nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia. Przedmiotami ochrony art. 124 § 1 k.w. są własność i posiadanie rzeczy ruchomej i nieruchomości. Strona przedmiotowa wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. polega na tym, że sprawca cudzą rzecz umyślnie niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku. Wykroczenie stypizowane w art. 124 § 1 k.w. jest czynem przepołowionym, zatem kształtowanie się odpowiedzialności na podstawie tego przepisu wchodzi w rachubę, jeśli wartość szkody nie przekracza 462,50 zł (od 01 stycznia 2016 r.). Jeśli przewyższa ona tę kwotę, sprawca dopuszcza się przestępstwa wskazanego w art. 288 k.k. (uchwała SN z dnia 19 października 1972 r., VI KZP 41/72, OSNKW 1973, nr 1, poz. 4). Zdaniem Sądu Najwyższego art. 124 § 1 k.w. wyraźnie wskazuje, co jest granicą przewidzianego w nim wykroczenia; określa ją wysokość szkody, a nie wartość uszkodzonego mienia (obecnie rzeczy). Powyższy przepis operuje nie pojęciem wartości „cudzej rzeczy”, ale pojęciem szkody. Od wysokości szkody, a nie wartości uszkodzonej rzeczy, zależy, czy czyn polegający na umyślnym niszczeniu, uszkodzeniu czy czynieniu cudzej rzeczy niezdatną do użytku jest wykroczeniem przewidzianym w art. 124 § 1 k.w., czy występkiem z art. 288 § 1 k.k. (wyrok SN z dnia 22 października 1998 r., III KKN 146/97, Prok. i Pr.-wkl. 1999, nr 2, poz. 16). Szkoda w znaczeniu wynikającym z art. 124 § 1 k.w. to uszczerbek na rzeczy będącej przedmiotem czynności wykonawczej sprawcy. Szkoda wyrządzona na rzeczy może być większa niż wartość samej rzeczy, ponieważ przez pojęcie szkody należy rozumieć zarówno uszczerbek w majątku, obejmujący rzeczywistą stratę (damnum emergens), polegającą na zmniejszeniu się aktywów majątku przez ubytek, utratę lub zniszczenie jego poszczególnych składników albo na zwiększeniu się pasywów, jak i utracony zysk (lucrum cessans), wyrażający się w udaremnieniu powiększenia majątku (uchwała SN z dnia 21 czerwca 1995 r., I KZP 22/95, OSNKW 1995, nr 9-10, poz. 58).

Wykroczenie, o którym mowa w art. 124 § 1 k.w. , jest wykroczeniem materialnym (skutkowym). Przedmiotem wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. może być cudza rzecz ruchoma i nieruchoma. Czynności wykonawcze polegają na niszczeniu, uszkodzeniu lub uczynieniu rzeczy niezdatną do użytku. Zniszczenie rzeczy polega na jej unicestwieniu bądź tak znacznym uszkodzeniu, tak że dana rzecz faktycznie przestaje istnieć. Uszkodzenie rzeczy to takie oddziaływanie na nią, które zmniejsza jej wartość bądź to przez zmianę wyglądu zewnętrznego lub kształtu, bądź to przez naruszenie całości rzeczy. Fakt, że rzecz może zostać naprawiona, nie jest okolicznością wyłączającą bezprawność. Uczynienie rzeczy niezdatną do użytku polega na spowodowaniu takiego stanu, że rzecz nie może zostać użyta do celu, do którego była przeznaczona, chociażby przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego (pierwotnego) było możliwe, lecz wymagało nakładu kosztów lub pracy. Uczynienie rzeczy niezdatną do użytku polega na tym, że sprawca uniemożliwia lub w znacznym stopniu utrudnia normalne korzystanie z tej rzeczy, pomniejszając jej wartość użytkową, nie naruszając jednak jej substancji, materii (B. Michalski (w:) Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, t. 2, red. A. Wąsek, Warszawa 2004, s. 899; M. Kulik (w:) Kodeks..., red. M. Mozgawa, s. 424; M. Kulik,

Z prawnokarnej problematyki..., s. 96). Strona podmiotowa wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. obejmuje umyślność w zamiarze bezpośrednim i ewentualnym. Podmiotem wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. może być każdy - jest to wykroczenie powszechne (za Monika Zbrojewska Komentarz do art. 124 Kodeksu Wykroczeń).

Zachowanie oskarżonego P. B. opisane w pkt. 3 wyroku realizowało znamiona wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. a nie przestępstwa z art. 288 § 1 k.k.. Oskarżony P. B. w dniu 25 grudnia 2014 roku w miejscowości L. woj. (...) dokonał zniszczenia mienia w postaci drzwi wejściowych do mieszkania przy ul. (...) w ten sposób iż kilkakrotnie uderzył w drzwi kolanem czym spowodował powyginanie ich w okolicy zamka oraz wepchnięcie ich w futrynę. Działanie oskarżonego spowodowało straty w wysokości 329 zł na szkodę J. B. (k. 270) . Wysokość szkody wynika wprost z zeznań świadka J. B. złożonych na rozprawie przed Sądem który stwierdził iż drzwi te kupił kilka dni przed zdarzeniem w markecie budowlanym a do wysokości szkody doliczył 100 zł za montaż i 30 zł za piankę zamontował (k. 270) . Tak więc koszt zakupu tych drzwi wynosił 329 zł. Należy zauważyć iż oskarżony P. B. w wyżej wskazanym przypadku działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim zniszczenia mienia w postaci drzwi. Należy wskazać iż dla charakterystyki strony podmiotowej nie ma znaczenia cel i motywacja działania oskarżonego . Ponadto wartość szkody wywołanej działaniem oskarżonego P. B. przekracza kwoty 462,50 zł (kwota minimalnego wynagrodzenia od dnia 01 stycznia 2016 r. wynosi 1850 zł) . Fakt dokonania przez oskarżonego P. B. w dniu 25 grudnia 2014 roku zniszczenia mienia w postaci drzwi wejściowych do mieszkania w L. przy ul. (...) wynika wprost z wyjaśnień oskarżonego P. B. w oraz zeznań świadków : M. B. (k. 2-2v , k. 47v-48 i k. 268-269), J. B. (k. 20v, k. 40v-41 i k. 269-270) , M. K. (k. 49 v i k. 316) i K. B. (k. 23v i k. 43 i k. 299 -303) zakresie jakim Sąd dał im wiarę . Należy wskazać iż oskarżony P. B. w postępowaniu przygotowawczym i w swoich wyjaśnieniach złożonych na rozprawie przed Sądem przyznał się do popełnianie tego czynu.

Z tych wyżej wskazanych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina oskarżonego P. B. odnośnie popełnienia przez niego czynu z art. 124 § 1 k.w. opisanego w pkt. 3 wyroku nie budzą wątpliwości.

Wymierzając oskarżonemu P. B. karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jaki i łagodzące.

Niewątpliwą okolicznością obciążającą jest duży stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego P. B. czynów przejawiający się charakterze naruszonego przez oskarżonego dobra oraz okoliczności działania oskarżonego. Oskarżony P. B. naruszył bowiem dobro chronione prawem jakim jest rodzina i opieka nad nią oraz dobro chronione prawem jakim jest wolność człowieka przed obawą popełnienia przestępstwa na jego szkodę lub szkodę osoby mu najbliższej . Ponadto oskarżony naruszył dobro chronione prawem jakim jest cudza własność co winno się spotkać z właściwą represją karną . Ponadto Sąd za okoliczność obciążającą wobec oskarżonego P. B. uznał fakt iż był on już wielokrotnie karany (k. 265) .

W powyższej sprawie Sąd nie stwierdził istnienia wobec oskarżonego P. B. żadnych okoliczności łagodzących .

Orzekając o karze Sąd wymierzył oskarżonemu P. B. : za czyn opisany w pkt. 1 zarzutów stanowiący przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 37 a k.k. karę ograniczenia wolności w wymiarze 10 (dziesięciu) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie, za czyn opisany w pkt. 2 zarzutów stanowiący przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. karę ograniczenia wolności w wymiarze 5 (pięciu) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie , za czyn z art. 124 § 1 k.w. opisany w pkt. 3 wyroku karę grzywny w wysokości 400 (czterysta) złotych.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego P. B. karę łączną biorąc za podstawę kary ograniczenia wolności orzeczone w punkcie 1 i 2 wyroku i wymierza oskarżonemu P. B. karę łączną ograniczenia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku , polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie.

Orzeczona wobec oskarżonego P. B. kara łączna ograniczenia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku , polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu)

godzin miesięcznie oraz kara grzywny wysokości 400 zł za czyn z art. 124 § 1 k.w. opisany w pkt. 3 wyroku spełnia wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynów. Winna spełnić wobec oskarżonego P. B. funkcję wychowawczą i powstrzymać go w przyszłości od popełnienia podobnych czynów. Na wymiar kary miał wpływ sposób działania sprawcy.

Na podstawie Na podstawie art. 41a § 1 k.k. wobec skazania za czyn opisany w pkt. 1 wyroku Sąd orzekł wobec oskarżonego P. B. zakaz zbliżania się do pokrzywdzonych M. B. i J. B. na odległość 50 m przez okres 4 (czterech) lat. Na podstawie art. 41 a § 1 k.k. wobec skazania za czyn opisany w pkt. 1 wyroku Sąd nakazał oskarżonemu P. B. opuszczenie lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w L., który oskarżony zajmuje wspólnie z pokrzywdzonymi J. B. i M. B. na okres 4 (czterech) lat. Orzeczenie tych obowiązków spełnia więc wobec oskarżonego P. B. cele zarówno wychowawcze jak i zapobiegnie popełnieniu przez niego podobnych przestępstw w przyszłości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżonego P. B. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych biorąc pod uwagę jego sytuację majątkową.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.